

[Thoft]

dollar tønden til ca. 17 dollar tønden. Det er heller ikke muligt for olieprisen at falde igen så drastisk, som det allerede er sket. Og det er netop disse forhold, der har gjort, at inflationen i 1986 har nærmet sig nul.

Jeg mener derfor, at forventningerne om den korte inflation og den korte rente vil være højere inflation og højere rente, og så betyder forslaget her fra ministeren en skærpelse af realrenteafgiften.

Det var sådanne beregninger, det havde været naturligt at anbringe i forslagets bemærkninger, sådan at medlemmerne selv, ud fra de forventninger de nu måtte have om inflation, rente osv., kunne drage nogle konklusioner med hensyn til, hvad dette forslag betyder, og når jeg har skøst ministeren, og sagt, at hans forslag var udueligt, er det netop, fordi disse bemærkninger, som var en forudsætning for at forstå lovforslaget og kunne gennemskue dets indhold, lige præcis manglede.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Med hensyn til de manglende beregninger kan jeg kun sige, at jeg synes ikke, det er noget urimeligt ekstraarbejde at pålægge folketingsmedlemmerne, at de skal læse betænkning nr. 1081, når de skal behandle dette lovforslag, og jeg synes såmænd også godt hr. Thoft kunne have taget med i sine bemærkninger, at det var rimeligt.

Jeg vil gerne sige tak for forslaget. Den radikale gruppe var jo ikke med i det forlig, som Socialdemokrater og Konservative sluttede om realrenteafgiften. Vi var ikke med, fordi vi ikke ville stemme for den formueafgift, som skatteministeren pålagde pensionsopsparerne i sit første år som skatteminister. Der kunne måske have været gennemført en nødvendig korrektion, hvis vi havde været med blandt forligspartierne, men det var vi altså ikke.

Det er nu længe siden, bekymringerne for virkningen af realrenteafgiften tog fart. Jeg har længe talt med skatteministeren om, at det var nødvendigt at komme med en korrektion, og skatteministeren har – som det også fremgår af de artikler, der har været fremme om sagen – længe været overbevist om det samme.

Jeg er lidt forundret over de knubbede ord, der er rettet mod Socialdemokratiet. Det

synes jeg ikke vi skulle have gjort. Jeg havde egentlig ventet, at vi i dag kunne have fået en meget hurtig forhandling uden mange korte bemærkninger, og jeg havde håbet, at vi kunne gøre det ved at tænke på, hvad der står i Lukas, 15. kapitel, 7. vers:

»Jeg siger jer: Således bliver der mere Glæde i Himmelen over én Synder, som omvender sig, end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til Omvendelse.«

Tak, hr. Lykketoft.

Dohrmann (FP):

Lidt utraditionelt måske vil jeg gerne starte med at takke hr. Lykketoft, ikke så meget på grund af det resultat, der er kommet ud af det forlig, han har været involveret i sammen med regeringspartierne, men mere fordi hr. Lykketoft – og det skal hr. Lykketoft have tak for – medvirker til at afsløre de bluffmagere, som sidder i både Venstre og Det Konservative Folkeparti, og som under falsk varetegnelse forsøger at bilde pensionskasser og pensionsopsparere ind, at dette betyder en stor lempelse for dem, der sparer op. Sådan forholder det sig jo ikke.

Det er rigtigt, at det vil give nogle lempelser i 1988, men alle de beregninger, der er kommet fra folk, der har forstand på de dele – og de findes vistnok ikke i Folketinget, ikke i udpræget grad i hvert fald, det er da ikke kommet til udtryk endnu – viser jo, at den lempelse, man får i 1988, kommer hjem igen. Ikke alene kommer den hjem igen, men beskatningen bliver skærpet i 1989 og 1990. Det er bluff at forsøge at bilde sparerne ind, at de får nogle lempelser, som er af ret så midlertidig en karakter, og så glemme at fortælle samtidig, at de kommer til ikke bare at betale det tilbage, men at betale lidt ekstra på et senere tidspunkt. Det lykkes desværre alt for tit at bilde folk noget ind, og som sagt synes jeg, hr. Lykketoft skal have ros for, at han medvirker til at afsløre dette, selv om han er aftalepartner i denne sag.

Det er røveri af sparerne penge, vi oplever. Vi husker jo alle sammen historien. Det var så galt engang, at den socialdemokratiske regering udskrev et folketingsvalg på spørgsmålet om realrenteafgiften, fordi de borgerlige partier på daværende tidspunkt var imod den, men dårlig nok havde de fået plantet sig i stolene, før skatteministeren kom med for-